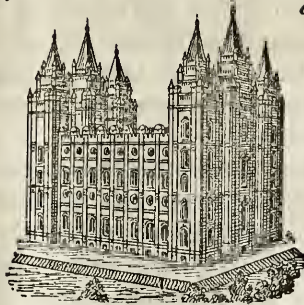
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22. 15 November 1903. 52 Aargang.

General-Konferencen.

Præsident Joseph F. Smiths Aabningstale.

Vort Broder-Organ »Deseret News« skriver om Kirkens fire og halvfjerdsindstyvende Halvaars-Konference, der afholdtes i Salt Lake City d. 4, 5 og 6 Oktober:

„Den sidste Konference var den bedste". Denne Udtalelse høres meget almindeligt blandt de Sidste-Dages Hellige, og sikkert har ingen Konference været mere interessant, bedre besøgt, velsignet med en større Fylde af Inspirationens Aand og vakt en større Tilfredsstillelse end Kirkens halvaarlige Konference, der sluttede Tirsdag Aften d. 6 Oktober. Den var i Sandhed betydningsfuld, vel den betydningsfuldeste i denne Uddeling, og den overværedes af ca. 14,000 Mennesker.

Den store Interesse, som knyttede sig dertil, holdt sig, lige fra den begyndte og til den sluttede. Den Omstændighed, at det første Præsidentskab og ti af Apostlene samt andre af Kirkens Autoriteter vare tilstede, vakte stor Tilfredsstillelse. Talerne vare afvexlende, oplivende og indtrængende og gik undertiden som Stik til Hjerterne ved den Kraft og Alvor, som besjælede de Talende. Det første Præsidentskabs Lærdomme og Raad vare af en fremragende praktisk Natur med Hensyn til de brændende Spørgsmaal, som vedrøre hele Kirken. Musiken var som sædvanlig udmærket, og Korets Sange afvexlede med Soloer og Duetter, som foredroges fortrinligt.

Ældste Francis M. Lymans Beskikkelse som Præsident for de tolv Apostle ventede man. Ældste George A. Smiths Kaldelse til Apostel

kom derimod overraskende, da der Intet var sivet ud om Sagen; men begge Kaldelserne bleve øjensynligt modtagne med stor Tilfredsstillelse. Ældste Heber J. Grants Beskikkelse som Præsident over den europæiske Mission istedetfor Præsident Lyman kom ligeledes overraskende, men man fandt den særdeles passende og saa' i den et Udtryk for Herrens Villie; der fremkom i det hele taget paa Konferencen ikke en eneste Stemme eller Udtalelse, der virkede forstyrrende.

Den usædvanlig store Forsamling, der mødte om Søndagen, forbausede de Fremmede. Tabernaklet med dets Gallerier kunde ikke rumme alle dem, som kom om Morgenen, og om Eftermiddagen vare baade Tabernaklet og den nærliggende Assembley Hall overfyldte, og en Forsamling paa mindst 2000 holdt paa Tabernakelgrunden et Friluftsmøde med dertil valgte Talere.

Virkningen af denne store Forsamling vil naa de fjerneste Dele af Kirken. Flere Missionspræsidenter vare nærværende saavel som Repræsentanter fra alle Zions Staver, og Følgerne: en Styrkelse af de Helliges Tro, en Øgelse af deres Enighed og Forsætter om at leve efter deres Religion ville ikke udeblive, og Herrens Værk vil bringes et nyt og betydningsfuldt Skridt fremad over hele Verden. Det har været en behagelig og herlig Konference, uovertruffet i Kirkens Historie.

Præsident Joseph F. Smiths Aabningstale:

Jeg glæder mig over at se saa mange tilstede ved Aabningen af denne halvaarlige Konference, og det er mit oprigtige Ønske, at de, saalænge Konferencen varer, ville deltage i de forefaldende Pligter og Arbejder, som den nødvendigvis fører med sig.

Jeg vilde ønske, at alle Sidste-Dages Hellige havde den Følelse, at det Værk, som de ere meddelagtige i, ikke alene er det Værk, som Gud har oprettet i de sidste Dage, men at det tillige er et Arbejde, i hvilket hvert eneste Medlem af Kirken er dybt og levende interesseret. Enhver Mand og Kvinde burde med hele sin Sjæl tage Del i Herrens Værk, i Væxten og Udviklingen af dette sidste Dages Budskab, som tilsigter hele Menneskeslægtens Gjenløsning fra Syndens Magt, fra dens fordærvelige Følger, og Menneskets Forløsning fra dets egne Svagheder, dets egen Vankundighed og fra den Magt, som Satan har taget over Verden, saa at Menneskene i Virkeligheden kunne blive frie; thi intet Menneske er eller kan blive frigjort uden at besidde Kundskab om Sandheden og adlyde den. Det er kun Besiddelsen og Jagttagelsen af Sandheden, der kan gjøre Menneskeslægten fri, og alle de, som ikke besidde den og ikke adlyde den, ere endnu ikke frigjorte.

Retfærdighed nødvendig.

Det er kun ved Lydighed mod Retfærdighedens Love, mod Guds Love, at Menneskene kunne overvinde den menneskelige Naturs slette Tilbøjeligheder og øve det Maal af Hengivenhed og Kjærlighed, der skulde paavirke Menneskenes Følelser og Sindelag. Evangeliet, som det er gjengivet til os, har til Hensigt at gjøre Menneskene virkelig frie — frie til

at vælge det Gode og forsage det Onde, frie nok til med Selvtillid at træffe deres Valg af det, som er Godt, hvorfra de ikke ville gyse tilbage, og hvorfor de gjøre det, som de ere overbeviste om er Ret, uden Hensyn til om Befolkningens Flertal vil latterliggjøre dem eller spottende pege Fingre ad dem. Det fordrer intet særligt Mod at glide med Verdens Strøm. Men at bestemme sig til at forsage Verden og dens Veje, til at vende sig bort fra Verdens Daarskab, Synd og Vankundighed og annamme Guds Sandhed og forene sig med Guds Folk i Verden, som der alle Steder tales ilde om; det kræver Mod, det kræver Manddom, det fordrer en uafhængig Karakter, det fordrer en overlegen Intelligens og et Forsæt, der ikke er almindeligt blandt Menneskenes Børn; thi Menneskene trække sig ængstelig tilbage for det, som omtales ilde, fra det, som ikke vil bringe dem Ros og Smiger, fra det, som i nogen Grad vil berøve dem den Glands, som de kalde Ære eller et godt Navn.

Verdens Veje.

De Sidste-Dages Hellige ere et Folk, som i de fleste Tilfælde have været forbundne med adskillige fremstaaende religiøse Sekter i Verden, og som ere bekjendte med de forskjellige religiøse Trosbekjendelser og alle deres Ceremonier; de have haft Frimodighed nok tiltrods for al Verdens Modstand, som de have mødt, og den Haan, hvormed de ere blevne overdængede, til at forsage deres tidligere Tro, at bryde deres tidligere Baand og Forbindelser, at forsage deres Slægtninge og deres Hjem og enhver dyrebar Ting for Evangeliets Sag; de ere ikke Kujoner, de ere ikke Trælle; de ere ikke bundne, men de ere frie Mennesker, fordi Guds Søns Evangelium har gjort dem frie. Det er Kundskaben om disse Ting, der vil gjøre et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige til en Styrke for Kirken, som han tilhører — til en levende Kraft, en virksom Deltager for den Sag, i hvilken han er meddelagtig; det vil gjøre ham til En, som dybt i sin egen Sjæl føler Evangeliets Sandhed og den Kjærlighed, der opildner ham til at virke for Retfærdigheden og tilskynder ham at blive mere og mere forenet med dem, som søge at bringe Guds Rige fremad og tilendebringe Oprettelsen af Retfærdighedens Regjering i sin Fylde, saa at Ugudeligheden kan blive udryddet og Sandheden blive den herskende.

Konference-Møderne.

Mine Brødre og Søstre! Det var ikke og er ikke min Agt at tale længe denne Formiddag. Jeg ønskede at gjøre nogle faa Bemærkninger ved Aabningen af denne Konference, og den Tanke trængte sig ind paa mig, at enhver Sidste-Dages Hellig, der er her i Dag, burde være her i Morgen og hver Dag, indtil den slutter d. 6 Oktober, Halv-Aarsdagen for Oprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Hvis Alle følte denne Interesse for Værket, i hvilket vi ere meddelagtige, og de Pligter og det Ansvar, der paahvile os under denne Konference, da ville de være ligesaa rede til at møde her, som de have været i Dag. Jeg følte, at det vilde være unyttigt for mig at tale om dette i Morgen, da saa mange vilde være fraværende for at passe deres Forretninger eller tage Del i Fornøjelser.

Kirkens Vext.

Jeg ønsker at sige til denne Forsamling, at saavidt min Kundskab naar, er Herrens Værk vedblevet at voxe og sprede sig siden vor sidste Konference i April for sex Maaneder siden. Jeg har ikke iagttaget nogen øjensynlig Svaghed eller Tilbagegang blandt de Sidste-Dages Hellige som et Folk. Hvor som helst jeg har haft den Glæde og Lejlighed til at rejse og besøge Folket, have vi fundet dem ivrige i deres Arbejde, alvorlige i deres Tro, alvorlige i deres Opofrelser for Guds Rige paa Jorden; de leve ifølge Kundskaben, som de besidde, og i Overensstemmelse med vor Faders Villie, som den er bleven kundgjort for dem. Der er sket store Fremskridt. Vi have bygget og fuldført og indviet mange Kirker i de forskjellige Staver af Zion i Løbet af de sidste sex Maaneder. Der er mange endnu under Opførelse, og de ville uden Tvivl blive færdige, indviede og rede til at tages i Brug til Menighedernes Gudstjeneste, før vi samle os til Konference igjen om sex Maaneder.

Sammenslutning og Styrke.

Zions Staver tiltage stadig i Antal og Styrke undtagen maaske i de store Bycentre. Vi finde, at der er en vis Tilbøjelighed hos vort Folk til at forlade Byerne og de Dele af Staten, som ere mere tæt bebyggede, for at udvandre til nye Landsdele og opbygge nye Kolonier og andre Staver af Zion. Medens vi tro, at dette er nødvendigt i et vist Omfang, føle vi dog samtidig, at det er uviist for vort Folk at sprede sig overalt eller at forlade deres behagelige Hjem, naar deres eget Bedste eller Hensynet til deres voxende Familie ikke tvinger dem dertil. Men vi ville tilraade dem, som ikke have noget Hjem, enten det nu er i Salt Lake, i Ogden eller i andre større Byer i vor Stat, og som heller ikke have nogen Udsigt til nogensinde at erholde deres eget Hjem i de tættere befolkede Centre, at vende deres Øjne og deres Gang mod Nybygderne, hvor de kunne have det Privilegium at faa deres egne Bosteder og opbygge Hjem til sig selv og deres Børn. Men naar I gjøre dette, ville vi dog raade eder til at flytte under Ledelse af og efter Raadslagning med dem, som have disse Sager i deres Haand. Istedetfor at spredes vidt omkring kunne I da samles paa de fremmede Steder og indrette eder i Samfund, hvor I kunne faa Fordelen af Skoler, af Møder, af de gjensidige Uddannelsesforeninger og af alle de andre Hjælpeorganisationer i Kirken, og hvor I ville blive istand til at forene eder i Kommuner for Selvopholdelse og for Selvkultur og Fremgang i Alt, som er godt. Det er ikke dem, der ønske Zions Velfærd, der ere tilbøjelige til at sprede sig til alle Kanter. Men de, som elske Sandheden, og som ere interesserede i Herrens Værk, tragte altid efter at være forenede med Guds Folk, hvorsomhelst de vælge at bo og bygge.

Alberta Stav deles.

Vi have været nødte til at dele Alberta Stav, fordi den er voxet i et saadant Omfang, at det vilde blive for stor en Byrde for Stavens Præsidentskab at forrette alle de Pligter, der paahvile dem, og at besøge hele Folket. Befolkningen var tiltaget i den Grad, at den spredte sig over 100 Mile (eng.). Vi have derfor nylig delt den ene Stav i to.

Der er ligeledes andre Staver, som stadig voxe, og vi have allerede modtaget Opfordringer fra Folket og deres Tilsynsmænd om at oprette flere Staver ved at dele de nuværende i nye paa Grund af Befolkningens Tilvækst der og disse Stavers Udstrækning. Det vil derfor uden Tvivl være nødvendigt i en nær Fremtid at foretage nye Delinger, saa at Folket kan blive besøgt af deres præsiderende Tilsynsmænd og bevare Indflydelsen af Evangeliets Aand og det Værk, med hvilket de ere forbundne.

Fremgang i Missionerne.

Vore Missioner ere næsten overalt i en gunstig Stilling. Værket har Fremgang i Europa og paa Øerne i Havet. Der har for ikke længe siden været nogle Vanskeligheder i den tyske Mission, men der er atter Ro om Stridsspørgsmaalene, og vore Ældster vedblive at udøve deres Gjerning ligesom i andre Missioner. Det er lykkedes os at fuldføre og indvie et bekvemt og passende Missionshus i Hovedstaden Kjøbenhavn og siden sidste Konference endnu et i Norges Hovedstad; saaledes faa disse Missioner faste Støttepunkter, som de ikke i den samme Grad have nydt i de hensvundne Aar. Det er ogsaa under Overvejelse at bygge Forsamlingshuse for vort Folk i andre Missioner, og vi kunne maaske i en nær Fremtid faa Hovedkvarterer for vore Ældster og et Missionshus, Forsamlingshus eller Kirke, hvad man nu vil kalde det, hvorfra vi kunne tilkjendegive vort Navn og forkynde vore Principper, hvor vi kunne sikre os et blivende Fodfæste og indbyde dem, der søge efter Sandheden, og ikke som i tidligere Aar maa forlade Folket med det Indtryk, at vi stadig i disse fjerne Lande komme og gaa igjen uden at have noget varigt Opholdssted der. Vor Mission i Storbritanien har for Exempel vedvaret i omtrent 70 Aar, og endnu have vi aldrig forsøgt at bygge et Missionshus i dette Land; mange af Folket have formodet, at vi kun vilde blive der en kort Tid, og at vort Arbejde kun var midlertidigt. Men vi ønske, at det skal forstaas til Punkt og Prikke, at „Mormonismen", som den kaldes, er kommen til Verden for aldrig mere at borttages, og det er vor Opgave at kundgjøre dette Evangelium for Jordens Nationer, indtil enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk skal faa det Privilegium at blive vakt derved og høre Guds Tjeneres Røst opladt til Advarsel og Vidnesbyrd for dem om, at Guds Doms Time er kommen, og at hans retfærdige Villie er bleven aabenbaret og kundgjort fra Himlen i de senere Dage.

Dødsfald i Missionens Tjeneste.

Desværre ere tre eller fire af vore Ældster døde i Missionsmarken. Vi beklage det særdeles, men vi have faaet det Indtryk, at det idetmindste for Enkeltes Vedkommende for en stor Del skyldes Mangel paa Forsigtighed; dermed mene vi, at de i for høj Grad have udsat sig selv for Dødens Haand. Jeg bør være taknemmelig og glad, dersom Herren vil bevare mig for Død eller for nogen Slags Uheld og Ulykker, naar jeg har gjort Alt, hvad der staar i min Magt, og som jeg besidder Visdom til at gjøre, for at bevare og beskytte mig selv. Jeg bør føle det, dersom Gud vil bevare mig, efter at jeg har gjort det bedste, jeg

formaaede, og endda vil jeg give ham Æren og Prisen for Alt. Dersom et Menneske faar Visdom til at vogte sig mod Onder og mod Farer, da er det, fordi Gud har tilstaaet ham Visdommens Gave. Det siges, at Troen er en Guds Gave, og saaledes er det; men Tro kommer ikke uden Gjerninger; Tro kommer ikke uden Lydighed mod Guds Befalinger. Menneskene modtage hverken Troens, Visdommens ejheller Kundskabens Gave eller den Helligaands Vidnesbyrd, uden at de søge derefter. Princippet er: Banker, saa skal eder oplades; beder, saa skal eder gives; søger, hvis I ville finde; og hvis I ønske Visdom, saa bed derom, som Salomon gjorde; dersom I ønske Kundskab eller Guds Aands Vidnesbyrd, da søg efter det — søg alvorligt. Sæt eder selv i en saadan Stilling, at I kunne blive værdige til at annamme Vidnesbyrdet, da vil det komme til eder som en Guds Gave, og den Højestes Navn vil blive æret eller burde æres og prises derfor.

Apostel Youngs Død.

Jeg er sørgmodig ved at sige til denne Forsamling — og dog burde jeg maaske ikke sige saa — at siden vor sidste Konference ere vi skilte ved Samværet med og Raad og Indflydelse fra en af vore elskede Brødre, en af de Tolv, Præsident Brigham Young. Naturligvis ere I alle vidende derom; men alligevel nævner jeg det her, for at Alle kunne vide, at vi ikke forglemme dem, med hvem vi have været forbundne i Livet fra Barndom til Alderdom, især dem, som have været trofaste i deres Kald og i de Missioner, til hvilke de have været beskikkede. Vi ære deres Minde, og vi beklage deres Fraværelse i Dag.

Japan-Missionen.

Jeg er glad ved at sige til eder, mine Brødre og Søstre, at vi ere velsignede med Nærværelsen af Broder Heber fra Japan. Han er bleven hæderlig afløst fra denne Mission for at vende tilbage og igjen tage fat paa sit Arbejde her, eller hvorsomhelst han vil blive kaldet og beskikket. Broder Horace S. Ensign har i hans Sted faaet Tilsynet over Japan-Missionen. De, som samarbejde med ham, ere trofaste unge Mænd.

Velstand og Gjæld.

Der er mange Ting og mange Emner, som der maaske skulde tænkes paa og tales om under denne Konference. Jeg ønsker i Korthed at opfriske Noget af, hvad jeg talte om ved Foraarskonferencen. Vore Afgrøder have været usædvanlig gode i Aar; Landmanden har faaet en rigelig Høst og har været begunstiget i sit Arbejde; Velstanden har udstrøet af sit gyldne Horn til alle Dele af Zions Land, men ude omkring har der ikke været saa megen Velstand. Vi høre idelig om finansielle Kriser og Vanskeligheder. Vi høre om Strejker eller Arbejderuroligheder i forskjellige Dele af Amerika og om Krig og Rygter om Krig; men her i Bjergenes Dale, hvor de Sidste-Dages Hellige bo, har Herren givet os Fred og beredet os Tryghed. Vore Forretningsforbindelser ere fuldtud gode; vore Forretnings-Institutioner ere velstaaende, og enhver Ting ser lovende ud for Fremtiden; men uagtet de lovende Udsigter, vi have for os, ønsker jeg, at mine Brødre og Søstre ikke ville blive overmodige under de gunstige Omstændigheder. Jeg vil sige eder, at det er bedre for

os at komme ud af Gjæld, fri for Obligationer og Panteskyld, end det er for os at have Pantebreve heftede paa vore Hjem, paa vore Gaarde, paa vor Avl eller vore Varelagre eller paa Noget, som har Værdi. Jeg paaminder igjen de Sidste-Dages Hellige om at stræbe efter og gjøre sig Umage for at blive fri for Gjæld. Kom ud af Gjæld og bliv ude af Gjæld, da ville I blive saavel økonomisk som aandelig fri og kunne i fuldt Maal nyde Evangeliets Velsignelser.

Lær et Haandværk.

Jeg gjentager, at jeg vilde være glad ved at se flere af vore unge Mænd lære et Haandværk istedetfor at prøve paa at blive lærde, hvad enten det nu er i Lovkyndighed, Lægekunst eller andre Fag. Jeg vilde hellere se en Mand blive en god Haandværker, en god Bygmester, en god Ingeniør, en god Landmaaler, en god Landmand, en god Grovsmed eller en god Mekaniker end at se ham blive en af hine Lærde. Alligevel behøve vi dem, som kunne fylde Lærepladserne i Skolerne, og jeg vilde gjerne se vore unge Mænd og Kvinder deltage med større Interesse i den højere Skoleuddannelse, for at de kunne blive dygtige og kundskabsrige Lærere og gaa fremad i dette Fag, fordi det er et af de mest vigtige, og store Resultater ville følge dem i deres trofaste Opfyldelse af Pligterne og Arbejdet. Vort Formaal i denne Henseende er at indrette og udvide vore Læreanstalter, saa at Alle, som søge Uddannelse ikke alene i de sædvanlige Skolefag, men ogsaa indenfor de højere Studiegrene, maa kunne nyde disse Privilegier herhjemme istedetfor at være nødte til at rejse til Udlandet for at fuldbyrde deres Studier.

Haandværket og den lærde Stand.

Jeg tror, nogle af vore Venner følte sig meget fornærmede over, hvad jeg sagde herom sidste April. Jeg blev bedrøvet ved at høre dette. Men de Raad, som jeg gav den Gang angaaende disse Sager, vare i Alles Interesse og til Alles Vel. Jeg sagde ikke et nedsættende Ord om noget Fag. Jeg raadede simpelt hen og raader endnu Zions unge Mænd til at blive Haandværkere hellere end at blive Sagførere. Jeg ønsker, at enhver intelligent ung Mand og Kvinde blandt vort Folk vil studere og gjøre sig fortrolig med sit eget saavelsom med andre Landes Love og være sin egen Sagfører. I kunne ikke lære for meget i denne Retning, men jeg tror, at der er flere, som søge at blive Sagførere eller Advokater, end Standen har godt af. De opæde saa at sige hverandre til en vis Grad. For ikke længe siden nedsatte en ung Jurist sig her; han søgte i længere Tid at oparbejde sig en Praxis, men under hans Anstrengelser var han paa Nippet til med sin Familie at lide Nød, og tilsidst kom han til mig og spurgte om, hvad han skulde gjøre. Han kunde ikke faa nogen juridisk Praxis. Jeg spurgte ham, om han nogensinde havde lært noget andet. Ja, han havde da lært Trykkerfaget. „Vel da," svarede jeg, „saa forlad Sagførervirksomheden og bliv igjen Trykker, udfør Noget, som der er Brug for, og som De kan forsørge Dem ved". Selv om han havde haft nogen Forretning, saa vilde mit Raad til ham, hvis han efterkom det — og det gjorde han — være en Velgjerning mod hans Kolleger inden for Standen. Der er mange hæderlige, ædelmodige og

intelligente Mænd indenfor Sagførerstanden, og jeg vilde ønske, at jeg kunde sige det samme om dem alle.

Kom ud af Gjæld.

Altsaa, mine Brødre og Søstre, fri eder fra Gjæld. Og I, mine unge Venner, lær at blive duelige i Haandværk og Kunst, lær at gjøre Noget, som kan komme til materiel Anvendelse i Opbyggelsen af det Borgersamfund, hvori vi bo og bygge, og som vore Interesser ere knyttede til.

Forglem ikke Børnene.

O, mine Brødre og Søstre, jeg formaner eder til at se efter eders Børn, at de voxe op med gode Vaner, at de holde sig moralsk rene og ubesmittede, at de undvige de Fristelser og Tillokkelser, som omgive dem, saa de kunne voxe op til Mænd og Kvinder uden at besnæres af Synd og Daarlighed. Det er mit Livs store Attraa. Og det vilde være den største Ulykke, som kunde ramme mig, om jeg skulde se mine Børn afvige fra Guds Veje og vandre paa Syndens. Døden selv vilde for mig være bedre end dette.

Jeg tænker, at jeg har talet længe nok denne Morgen, selv om mange andre Ting kunde omtales og sikkert ville blive omtalte i Løbet af Konferencen. Jeg haaber, at der maa blive skjænket de Raad, som fremkomme her, tilbørlig Opmærksomhed, og at I maa blive opbyggede og styrkede i eders Tro og opmuntrede til at tjene Herren og holde hans Bud og handle retfærdigt og gjøre Godt mod alle Mennesker, hvadenten de ere Hellige eller Syndere. Det er vor særlige Mission at opløfte de Nedtrykte, styrke de Svage, støtte de Vaklende og at foregaa Menneskene med et godt Exempel i Retfærdighed og almennyttige Foretagender, saa at vi i Virkeligheden maa blive Frelsere paa Zions Bjerg. At Gud maa forunde os Alle dette, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Jubilæum. De Hellige i Christiania forberede en Festivitet til Erindring om Grenens 50 Aars Jubilæum.

Det følgende er et kort Omrids af Festen, som vil blive afholdt i Østerhaugsgaden 27: 7 Dec. Mandag Aften Kl. 8 afholdes Festivitetens private Del. Alle de Hellige indbydes til at komme tilstede og indtage Forfriskninger; et Program, bestaaende af Sang, Oplæsning og lign. tilligemed et kort Uddrag af Grenens tidlige Historie, vil blive udført. 8 Dec. Tirsdag Aften Kl. 8 afholdes et offentligt Møde, hvor udvalgte Talere af Herrens Tjenere ville kaste et Tilbageblik paa Grenens Historie. 9. Dec. Onsdag Aften Kl. 8 vil Grenens velkjendte Sangkor give en Koncert, som afslutter Festivitetens offentlige Del. Præsident Francis M. Lyman er bleven indbudt til dette Jubilæum, og Præsident A. L. Skanchy, Præsident H. J. Christiansen af Kjøbenhavns Konference og mulig Præsident C. D. Fjeldsted ville komme tilstede og deltage i Festlighederne. Missionærerne i Christiania Konference saavel som andre Missionærer i Missionen indbydes til at overvære Festen. Bygningen vil blive smukt dekoreret, og flere Komiteer ere beskikkede og satte i Virksomhed for at træffe passende Foranstaltninger til at fejre denne mindeværdige Lejlighed. Festtegn ville blive baarne af de Hellige i Festdagene.

NB. Paa Grund af denne Festivitet i Christiania udsættes Konferencen i Kjøbenhavn en Uge og vil saaledes først begynde Lordag Aften d. 12 December.

---

15 November 1903.

De Sidste-Dages Helliges Forsamlingslokaler i Christiania.

(Af Kirkens assist. Historieskriver, Ældste Andrew Jenson.)

Indvielsen af det nye Missionshus i Christiania den 24 Juli har ganske naturligt hendraget de Helliges Opmærksomhed paa Missionens Udvikling i Norge og særlig i Christiania i Løbet af det sidste halve Aarhundrede; følgende historiske Afhandling i „Bikuben" vil derfor uden Tvivl særlig interessere „Stjernen"s norske Læsere:

Ældste C. C. A. Christensen, en af Grundlæggerne af Menigheden i Christiania, skriver:

„Det allerførste Forsamlingssted i Christiania var, saa vidt jeg ved, hos Carl Fjeld (Christiania Grens første Forstander) i hans lille Beboelseslejlighed paa et Sted, kaldet „Skarpsno" i Nærheden af Akers-Elvens nedre Fald. Det var kun en lille Stue af en Beboelseslejlighed, som Broder Fjeld havde lejet til Familiebrug i Lighed med andre Lejligheder, der benyttedes af de fattige Arbejderfamilier, som fandt Beskæftigelse ved et Jernstøberi, der erholdt sin Drivkraft fra Vandfaldet.

Carl Fjeld, som var Jernstøber, kom i Slutningen af 1853 til Kjøbenhavn og fik Arbejde paa et Jernstøberi, hvor Præsident C. D. Fjeldsted den Gang arbejdede. Broder Fjeldsted fandt her Lejlighed til at gjøre ham bekjendt med Evangeliets Principper, som han annammede, og det følgende Foraar 1854 rejste han tilbage til Christiania. Han blev paa en Maade Grundvolden til Christiania Gren, idet Missionærerne fandt ham og derved bleve istand til at begynde deres Virksomhed.

Det var saaledes ikke noget offentligt Lokale, men en Privatbolig lig andre, hvor vi da i Løbet af Vinteren 1853—54 skiftevis maatte holde vore smaa Møder saa hemmeligt som muligt af Frygt for Politiet. Her var det ogsaa, at Christiania Menighed blev oprettet den 8 December 1853 med ni Medlemmer.

I Løbet af Sommeren 1854 fik Brødrene Anledning til at holde Forsamlinger paa Pynten af Egeberg hos en Familie ved Navn Gustav Andersen, som havde annammet Evangeliet. De leve endnu og bo i Hyrum, Cache Co., Utah; ved deres Frimodighed med at indbyde Venner saa vel som Fremmede til Gudstjeneste i deres lille Hus blev dette Forsamlingssted vel bekjendt, og mange Mennesker kom derop om Søndagene, skjøndt Stedet var udenfor Byen, og Folk maatte vandre op over en flere Hundrede Fod høj Bakke for at naa det.

I Efteraaret 1854 fik Gustav Andersen Lejlighed til at sælge sit Hus, og, som Herren styrede det, fik han en bekvem, billig og større Sal lejet paa den saakaldte Rusløkkebakke — nu Victoria Terrasse — ganske nær det kongelige Slot og paa et af de mest befærdede Strøg i Hovedstaden. Her fik Missionærerne al ønskelig Lejlighed til at forkynde Evangeliet, og de havde et velkomment Hjem hos denne gjæstfrie Familie.

Ved Broder Andersens Rejse til Zion i Aaret 1857 blev Salen lejet af Menigheden, og Forstanderen, Carl Fjeld med Familie beboede den, indtil Brødrene Dorius kom tilbage fra Zion og lejede en ny.

Her paa denne Sal var det, at de Sidste-Dages Hellige fik en udmærket Lejlighed til at fremsætte og forsvare Evangeliets første Principper for Offentligheden, hvorved de vandt Anerkjendelse og Respekt hos Øvrigheden i Christiania; thi den daværerde Politimester, Hr. Carl Morgenstjerne, sendte en Opdagelsesagent, en vis Kandidat Sundt, istedetfor som tidligere en Politibetjent til Forsamlingen; det endte med, at Hr. Sundt opfordrede et Par af Missionærerne til offentlig Diskussion, og i dette Øjemed skaffede han Brødrene et stort Skole-Lokale til Afbenyttelse, hvor 5 à 600 Mennesker i flere Aftener hørte begge Sider af denne Sag blive fremsatte. Siden den Tid har Øvrighederne i Christiania været venligsindede imod vort Folk og gjort Brødrene saa lidt Fortræd som muligt. Menigheden voxede stadig, og det viste sig nødvendigt at faa en større Sal; da Brødrene Carl C. N. og John F. F. Dorius i Aaret 1860 kom tilbage til Norge, blev en smuk større Sal lejet paa Hjørnet af Storgaden og Youngsgade."

I Christiania Konferenceprotokol siger der, at Kontor og Forsamlingslokale d. 16 Oktober 1860 flyttedes fra Russeløkkebakken (hvor der havde været holdt Forsamlinger i 6 Aar) til et større og smukkere Lokale paa Hjørnet af Storgaden og Youngsgade. Her var Huslejen 200 Specier aarlig.

Denne Forandring blev gjort af Ældste Carl C. N. Dorius, som var bleven Konferencepræsident, og eftersom den nye Lejlighed var beliggende midt i Byen, bleve Hovedstadens Indvaanere snart godt bekjendte med „Mormonernes" Forsamlingssted.

I Sommeren 1864 modtog Konferencepræsident Geo. M. Brown Opsigelse fra Ejeren af Salen i Storgaden, og det lykkedes Brødrene efter en Del Besvær at sikre sig en større Lejlighed i Murermester C. Jacobsens Gaard, Munkedamsvejen Nr. 17. De lejede hele fjerde Etage for 900 Specier om Aaret og toge den nye Lejlighed i Besiddelse den 17 Oktober 1864. Den første offentlige Forsamling afholdtes i den nye Sal den 13 November 1864. Brødrene benyttede saa meget af Lejligheden, som de behøvede til Kontorbrug og andre Bekvemmeligheder, og det øvrige udlejedes til Andre.

Men eftersom Menigheden i Christiania voxede, og man stadig stod i Fare for Opsigelser fra Husværter, der gjerne forlangte høj Leje, naar „Mormonerne" søgte Lejligheder til Forsamlingsbrug, blev i hin Tid Opførelsen af et „eget Lokale" et Yndlingsthema iblandt Brødrene, som præsiderede i Christiania, samt hos de Hellige i Almindelighed. Iblandt dem, som særlig interesserede sig for Sagen, var Ældste Christian D. Fjeldsted, som præsiderede over Konferencen fra 1869—70. Han tiltraadte imidlertid Hjemrejsen til Zion den 5 Juni 1870, men havde forinden indhentet Tilladelse af Kirkens Autoriteter til at opføre en Bygning for de Hellige og i dette Øjemed truffet forskjellige Forberedelser til Arbejdet. Sagen var saa vidt fremme, at han havde tilskyndet en

Broder i Kirken, Murermester Engebregt Olsen, til at kjøbe den nedennævnte Byggetomt til dette Brug, da han forlod Christiania. Husets Opførelse blev derfor først virkeliggjort under Ældste Peter Browns Ledelse, som overtog Præsidiet over Christiania Konference efter Broder Fjeldsted.

I Christiania Protokol findes derom følgende Anmærkning:

„Den 11 Oktober 1870 afrejste Præsident Peter Brown og Ældste Peter O. Thommassen fra Christiania til Kjøbenhavn for at overvære et Konferencemøde dersteds og for at raadføre sig med Ældste Wm. W. Cluff, som den Gang præsiderede over den skandinaviske Mission, angaaende Opførelsen af et Forsamlingslokale i Christiania."

Planen vandt Præsident Cluffs fuldstændige Bifald, og Præsident Brown kom tilbage til Christiania den 30 Oktober.

Den næstfølgende Dag (1 Nov.) blev Bygningsplanen fremlagt for Christiania Menigheds ugentlige Raadsforsamling, og i Grenens Forhandlingsprotokol for ovennævnte Datum findes Følgende optegnet:

„Broder Engebregt Olsen (Murermester) har tilbudt at skaffe de fornødne Midler til at opføre en Bygning med et vel udstyret Forsamlingslokale, paa de Betingelser, at samme skal tilhøre Christiania Menighed, dersom nævnte Menighed kan betale Afdrag og Renter, indtil Bygningen er betalt. Da flere af Brødrene bifaldt dette Tilbud, foreslog Præsident Brown, at nævnte Broder iværksatte sin Plan. Forslaget blev assisteret og enstemmigt vedtaget."

Bygmester Olsen tog strax fat paa Iværksættelsen af den vedtagne Plan, der gik ud paa at bygge en 3-Etages Murstensbygning paa Ejendommen, Osterhaugsgade Nr. 27, Christiania, hvoraf den øverste (3 Etage) skulde indrettes til Forsamlingslokale for de Hellige i Christiania, medens 1 og 2 Etage skulde indrettes til Familielejligheder og udlejes, for at Renter, Afdrag Skatter og øvrige Udgifter kunde udredes ved denne Indtægt. Arbejdet paa Grundvolden begyndte den 9 November 1870, og med Undtagelse af de to koldeste Vintermaaneder skred Arbejdet rask fra Haanden, indtil Bygningen blev fuldført i Juli Maaned 1871. Den 22 Juli 1871 blev Huset assureret i det almindelige norske Brandforsikringsselskab for 6,530 Speciedaler.

Søndag den 23 Juli 1871 blev Forsamlingssalen i øverste Etage indviet, ved hvilken Lejlighed omtrent 400 Hellige fra Christiania og andre Byer havde forsamlet sig; 75 af de Hellige i Frederiksstad kom til Christiania med et eget dertil lejet Dampskib, og en Del Hellige fra Drammen vare ogsaa tilstede. Salen var ved Indvielsen smykket med Blomster og Løvkranse, og en stor Krans, af omtrent en Mands Højde, omgav de 4 Bogstaver B. W. A. O., der betegnede de 3 tilstedeværende Zionsbrødre (Peter Brown, Jens C. A. Weibye og Mons Andersen) og Bygmester Engebregt Olsens Navne. Alt dette i Forening med det gode Sangkor og det nye Orgel gjorde et dybt Indtryk paa Alle, som overværede de tre i Dagens Løb afholdte Forsamlinger. I Formiddagsmødet, som begyndte Kl. 10, opsendtes Indvielsesbønnen af Præsident

Peter Brown, og Navnene paa dem, som havde bidraget 125 Specier til Lokalets Udstyr, bleve oplæste.

I Dagens Løb holdtes Taler af Zionsbrødrene Peter Brown, Jens C. A. Weibye og Mons Andersen samt Halvor H. Berg fra Trondhjem, Martin Christoffersen og Emil Nikleby fra Frederiksstad, C. Grønbak og Emil Hartvigsen fra Drammen, A. Olsen fra Hadeland og Forstander Christian Andersen fra Christiania.

Ældste Weibye skriver: „Salen er stor og rummelig med 12 Fag Vinduer (6 paa hver Side), et Galleri for Sangkoret, der bestaar af omtrent 40 Medlemmer, en Forhøjning for en Del af Præstedømmet samt en prægtig Talerstol." Foruden Forsamlingssalen bestod Bygningens øverste Etage af Kontor og Soveværelse for Konferencepræsidenten.

Denne Forsamlingssal benyttedes af de Hellige i 31 Aar, og paa Grund af visse Omstændigheder maatte Kirken tilskyde 1,000 Dollars til Hjælp ved Afbetalingen, og saaledes kom Ejendommen fuldstændig i Kirkens Besiddelse.

Da Bygningen i 1902 fandtes uskikket til Forsamlingsbrug og Beboelse, lejedes et større Lokale med Kontorlejlighed i Møllergade Nr. 37, hvor Forsamlingerne afholdtes under Opførelsen af det nye Missionshus, der indviedes i Sommer den 24 Juli.

Murermester Engebregt Olsen ejede den Grund, hvorpaa Missionsbygningen senere blev opført, og hans Enke, som bor i Salt Lake City, siger, at hendes Mand blev tilbudt 6400 Speciedaler for Grunden, for at „Mormonerne" ikke skulde faa Lov til at bygge der. Han maa derfor vistnok med Rette anses som den egentlige Grundlægger af den gamle Bygning og derved ogsaa indirekte af den nye Bygning i Christiania, som nu er de skandinaviske Helliges Stolthed og Glæde.

Broder Engebregt Olsen kom til Salt Lake City i 1871 og byggede sig et Hus i Centre Street; han døde i 1872, trofast til det Sidste i sin Pagt med Herren.

Glædelige Tidender!

(Oversættelse efter Originalen: »Glad tidings of great joy.«)

„Men vil du vide, o du forfængelige Menneske! at Troen uden Gjerninger er død."
Apostelen Jakob.

Velvillige Læser!

Vi tage os den Frihed paa denne Maade at aflægge et Besøg i Deres Hjem for at gjøre Dem bekjendt med, at Gud ved hellige Engle har gjengivet sit Evangelium til Jorden; Tegn følge de Troende; Mænd ere blevne ordinerede til at prædike Rigets Evangelium og forrette dets Ordinancer, til at indføre Tidernes Fyldes store Husholdning og oprette Guds Rige i disse vore Dage, for at Alt, hvad der forud er talet ved Profeterne, kan blive opfyldt.

Hvis man vil spørge: „Hvori bestaar dette Evangelium, og hvad er dets Velsignelser?" kunne vi besvare Spørgsmaalet fra Loven og Vidnes-

byrdet: Bibelen, som alle bekjendende Kristne sige, at de tro paa, og dersom vi ikke tale i Overensstemmelse med Ordene i dette Vidnesbyrd, da have vi ikke noget Lys i os. Da Alle ere personligt interesserede i disse „Glædelige Tidender", fortjene de i Sandhed en andagtsfuld Overvejelse.

Dette Evangelium er en „Guds Kraft til Saliggjørelse for hver, som tror" (Rom. 1: 16-17); „og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme" (Matt. 24: 14). Det første Princip, som maa antages, er Tro paa Gud. „Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham" (Heb. 11: 6). Kristus sagde: „Hvo, som hører mit Ord og tror den, som mig udsendte, har et evigt Liv" (Joh. 5: 24). „Vender eder til mig, og blive frelste, alle I fra Jordens Ender! thi jeg er Gud, og Ingen ydermere" (Esaias 45: 22). „Thi derfor arbejde og forhaanes vi, fordi vi have sat vort Haab til den levende Gud" (1 Tim. 4: 10). „Der er een Gud og alles Fader" (Eph. 4: 6).

Det er ligesaa nødvendigt, at vi skulle have Tro paa Jesus Kristus. „Og dette er hans Bud, at vi skulle tro paa hans Søn Jesus Kristus" (1 Joh. 3: 23). „Dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus" (Joh. 17: 3). „Thi der er ikke noget andet Navn under Himlen givet blandt Mennesker, ved hvilket vi skulle vorde frelste" (Apg. 4: 12). Jesus sagde til Martha: „Jeg er Opstandelsen og Livet, hvo, som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve. Og hver den som lever og tror paa mig, skal ikke dø evindeligen" (Joh. 11: 25-26). „Thi Syndens Sold er Døden, men Guds Naadegaver er et evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre" (Rom. 6: 23). Af disse Vidnesbyrd lære vi, at vi skulle tro paa Gud og tilbede ham i Jesu Kristi Navn, hvis vi ønske at blive frelste.

Det næste Princip, som følger Tro, er oprigtig Omvendelse. Vi maa have et angergivent Hjerte. „Ophør at gjøre Ondt" og „lær at gjøre Godt". Vor Frelser lærte: „Omvender eder og tror Evangeliet" (Mark. 1: 15). „Thi Bedrøvelse efter Gud virker Omvendelse til Salighed, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Død" (2 Cor. 7: 10). Gud siger til alle sine Børn: „Omvender eder, og vender eder bort fra alle eders Overtrædelser, at ikke Misgjerning skal vorde eder til Fald" (Ezekiel 18: 30). Derfor — hvis vi ønske at tjene og behage Gud, vor Fader — maa vi have Tro og fortryde alle vore daarlige Gjerninger og ophøre dermed. „Kaster bort fra eder alle eders Overtrædelser, hvilke I have begaaet, og bereder eder et nyt Hjerte og en ny Aand, saa skulle I leve", siger Herren.

Den næste Fordring er Daab. Kristus viste Exemplet, da han gik til Johannes den Døber, som, udrustet med Myndighed af Gud, prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse og døbte de Omvendte i Jordans Flod. (Mark. 1: 5-6). Jesus blev døbt af Johannes; han sagde: „Tilsted det nu; thi saaledes bør det os fuldkomme Alt, hvad Ret er". Frelseren lærte Nikodemus: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand,

kan han ikke indkomme i Guds Rige" (Joh. 3: 5). Efter sin Opstandelse underviste Kristus sine Disciple om, at de skulde „gaa bort i al Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen", og Enhver, som annammede det, skulde blive salig (Mark. 16: 15-16). Da Apostelen Peter prædikede paa Pinsefestens Dag, sagde han: „Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse" (Apg. 2: 38). Efter Sauls Omvendelse sagde Ananias til ham: „Staa op, lad dig døbe og dine Synder aftvætte og paakald Herrens Navn" (Apg. 22: 16). Da Folket i Samaria „troede Philippus, som forkyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige, og Jesu Kristi Navn, lode de sig døbe, baade Mænd og Kvinder" (Apg. 8: 12). Paulus siger i en Skrivelse til de Hellige i Rom, at de vare begravne ved Daaben (Rom. 6: 3-4); og saa til de Hellige i Colossens skrev han: „begravne med ham (Kristus) i Daaben" (Col. 2: 12). Jesus og hans Disciple døbte i Judæa, og Johannes den Døber forrettede den samme Ordinance i Ænon, nær ved Salem, „fordi der var meget Vand" (Joh. 3: 22-23). Der er „een Herre, een Tro, een Daab" (Eph. 4: 5). Hvis vi ønske at behage Gud og berede vor egen Frelse, maa vi derfor i Overensstemmelse med de hellige Skrifters Vidnesbyrd tro, gjøre Omvendelse og lade os døbe ved Begravelse til Syndernes Forladelse. Vi maa blive „fødte af Vand". Dette forbereder os til den Helligaands Gave. Den Helligaand vil ikke dvæle hos syndefulde Mennesker. Vi maa lutres fra Synd og helliggjøres ved Kristi dyrebare Blod; derved fuldbyrdes vore Synders Forladelse, naar vi modtage den guddommeligt indstiftede Ordinance: Daaben i Vand. „Thi de ere tre, som vidne i Himlen: Faderen, Ordet og den Helligaand, og disse tre ere eet. Og de ere tre, som vidne paa Jorden: Aanden, Vandet og Blodet; og disse tre forene sig til eet" (Joh. 5: 7-8). Vi kunne ikke adskille dem. Vi maa blive „fødte af Vand og af Aand", ellers kunne vi ikke indkomme i Guds Rige. Ved Vandet holde vi Budet; ved Aanden ere vi retfærdiggjorte; ved Blodet ere vi helliggjorte og paa denne Maade vordende Guds Børn, Borgere af hans Rige og den Herre Jesu Kristi Disciple.

Derpaa følger den nødvendige Konfirmation: Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. „Men Peter sagde til dem: omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave" (Apg. 2: 38). „Men Talsmanden den Hellig-Aand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting" (Joh. 14: 26). Da Folket i Samaria havde antaget Evangeliet og vare døbte, bleve Apostlene Peter og Johannes udsendte til dem, hvilke „bade for dem, at de maatte faa den Helligaand (thi den var endnu ikke kommen paa nogen af dem, men de vare kun døbte i den Herres Jesu Navn). Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Helligaand" (Apg. 8: 15-17). Visse Disciple i Ephesus, som foregave at være „døbte med Johannes Daab", bleve døbte paany af Paulus, som konfirmerede dem ved Haandspaalæggelse, og de modtoge saaledes den Helligaand (Apg. 19: 1-6). Apostelen, som skrev til Hebræerne, opmuntrede dem til at gaa fremad til Fuldkommenhed og „ikke

atter lægge Grundvolden angaaende Omvendelse fra døde Gjerninger og Tro paa Gud, og Læren om Daab og Haandspaalæggelse" (Hebr. 6: 1-2). Disse ere de første Principper, som ere nødvendige til Frelse.

Det fremgaar tydeligt af det foregaaende, at Gud gav Nogle Myndighed til at prædike dette Evangelium og til at forrette i dets Ordinancer.

Jesu Kristi Kirke er organiseret med Apostle og Profeter. Disse Embedsmænd maa være sendte af Gud til at handle i hans Navn; ellers blive de kun „blinde Ledere af de Blinde". Paulus sagde: „Hvorledes skulle de vel paakalde den, paa hvem de ikke have troet? men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker? men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte" (Rom. 10: 14-15).

„Gud har sat i Menigheden først Apostle, for det andet Profeter, for det tredie Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal" (1 Cor. 12: 28). I det fjerde Kapitel af Epheser-Brevet underrettes vi om, hvorfor Gud satte disse Embedsmænd i sin Kirke: „Til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voxne Alder". Disse Embedsmænd, kaldede af Gud, have Fuldmagt til at prædike dette Evangelium, til at kalde Syndere til Omvendelse, til at døbe med Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse og til at lægge Hænder paa for den Helligaands Gave, hvilken sætter de Lydige istand til at modtagt fortsat Aabenbaring fra Gud: „Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, og bebrejder ikke, saa skal den gives ham" (Jak. 1: 5). „Thi den Herre gjør ikke noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne" (Amos 3: 7). Jesus sagde: „Alle Ting ere mig givne af min Fader; og Ingen kjender hvo Sønnen er, uden Faderen, og hvo Faderen er, uden Sønnen, og hvem Sønnen vil aabenbare det" (Luc. 10: 22). I Jesu Kristi Evangelium aabenbares Guds Retfærdighed fra Tro til Tro (Rom. 1: 16-17).

Frelseren sagde: „Min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. Dersom Nogen vil gjøre hans Villie, han skal kjende om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv" (Joh. 7: 16-17). Det er nødvendigt for vor Saliggjørelse, at vi tro paa Kristus og hans Lærdomme og vise vor Tro ved Lydighed mod hans Evangelium. Vi maa tjene Gud af vort ganske Hjerte og af et villigt Sind; thi Herren ransager Alles Hjerter og udgrunder Menneskenes Tanker. Derfor — hvis vi ønske det evige Liv — er det kun en forfængelig Ide at ville diktere den Almægtige; vi maa antage hans Ord og Vilkaar. De „Glædelige Tidender", som vi bringe dem ere, at Gud har gjengivet sit Evangelium. Den Engel er kommen, som Johannes den Aabenbarer i sit Syn saa' „flyve midt igjennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med høj Røst: frygter Gud og giver ham

Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder" (Joh. Aab. 14: 6-7).

Gud har udsendt sine Tjenere og givet dem den nødvendige Myndighed til at prædike hans Evangelium og indføre Tidernes Fyldes Husholdning. Joseph Smith, det nittende Aarhundredes Profet-Martyr, tilligemed Andre bleve højtideligt bemyndigede af Gud til at kalde alle Folk til Omvendelse og døbe dem i Jesu Kristi Navn. I over et halvt Aarhundrede have Guds Tjenere prædiket dette evige Evangelium og advaret Folket om de Straffedomme, der vilde komme; de have anraabt Menneslægten om at tro og tilbede den levende og sande Gud og omvende sig og blive døbte, og de have lovet den Helligaand til dem, som tro og adlyde dette Budskab.

Daniel erklærede, at „i de sidste Dage skal Himlens Gud oprette et Rige, som i al Evighed ikke skal forgaa" (Dan. 2: 28, 44). Profeten Micha (4: 1-2) erklærer, at i de sidste Dage skal Herrens Huses Bjerg være grundfæstet ovenpaa Bjergene, og Mange skulle komme og sige: „kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg og til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os sine Veje, og vi maa vandre paa hans Stier". Derfor se vi de Sidste-Dages Hellige samle sig til Bjergenes Kamre (Rocky Mountains). (Se Aab. 18: 4 og Jerem. 3: 14-15).

Oprigtige Læser! Undersøg dette Budskab for Dem selv. Vi bevidne for Dem, at det er det sande Evangelium, som er gjengivet, og at De maa adlyde det, hvis De ønsker at opnaa en fuld Frelse i Guds Rige. Vidnesbyrdet lyder fra Tusinder af Sidste-Dages Hellige, at de vide, at de „Glædelige Tidender", som vi her bringe dem, ere Sandhed, og at Tegn følge de Troende. Hele Menneskeslægten kan erholde et lignende Vidnesbyrd og ved Tro, Bøn, Paakaldelse og Lydighed „kjende om Lærdommen er af Gud". „Prøver alle Ting og beholder det Gode" var Apostelen Paulus' Formaning, og vi sige: Undersøg alvorlig og andagtfuld Lærdommene, som forkyndes af de Sidste-Dages Hellige; besøg deres Møder; læs omhyggelig Bibelen og Mormons Bog, og døm saa for Dem selv, fordi det gjælder Dem ligesaameget som os. At annamme dette Evangelium medfører store Velsignelser (se Joh. Aab. 20: 4-6; 21: 1-7; 22: 14); at forkaste det medfører Fortabelse fra Herrens Ansigt og hans Magts Herlighed (2 Thessaloniker 1: 7-9).

Eders Tjener i Kristo,

George Teasdale,
en Apostel af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Indhold:

Kjøbenhavn 1903.
Udgivet og forlagt af **Anthon L. Skanchy,** Korsgade 11. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).